

In elke MemoRad vertelt een radioloog of nucleair geneeskundige over het mooiste en het heftigste moment als opleider. Dit keer beschrijft opleider radiologie Lonneke Yo uit het Catharina Ziekenhuis haar moeilijkste momenten in zwart en haar mooiste momenten in roze.

Hoe zwart is zwart? Dat vroeg ik me af toen me werd gevraagd deze rubriek te schrijven. Zwart klinkt zo zwaar en donker. Na er een tijdje over na te hebben gedacht, kwam ik erachter dat het hooguit donkergrijs wordt, gelukkig. Het opleiderschap is natuurlijk niet alleen maar rozengeur en maneschijn, maar echt grote rampspoed, zoals het overlijden van een aios of een dispuut dat juridisch beslecht moet worden, is me in mijn korte carrière als opleider tot zoverre gelukkig gespaard gebleven.

Ooit begon ik in het Catharina Ziekenhuis als aios radiologie. Ik had toen nooit kunnen bedenken dat ik er zelf opleider zou worden en wat dat zou inhouden. Ik vond het in het begin nog niet gemakkelijk dat schip te besturen.

Ondertussen draag je als opleider best een grote verantwoordelijkheid voor de toekomst van een aios.

Je moet ervoor zorgen dat je een goede radioloog aflevert, maar wat dat betekent, is voor iedere aios anders. Hoe zorg je ervoor dat iemand het optimale uit zichzelf en uit de opleiding haalt? Dat de aios zijn of haar sterke kanten verder ontplooit en zijn of haar zwakke kanten verstevigt? En dat je de aios soms ook voor die zwakke kanten behoedt, ook als hij of zij dat zelf niet direct inziet? En wat bij de een goed werkt, is voor de ander absoluut onacceptabel.

zowel op persoonlijk als op inhoudelijk vlak. Hoe moet je weten hoe je de rol van opleider het best invult als je net start? Je kunt niet alles uit cursussen en workshops halen. Bovendien ontbreekt er nog een flinke dosis ervaring. Daarnaast heeft iedereen weer zijn eigen persoonlijke stijl. Je kunt niet zomaar je voorganger of een andere opleider kopiëren.

Het is maatwerk, waarbij je af en toe flink moet sturen en laveren. En dan slaat de twijfel soms toe, of ik niet te hard aan dat roer hebt staan rukken. Doe ik dit wel goed genoeg? Heb ik wel het juiste advies gegeven? Oordeel ik wel zuiver? Niet alle beslissingen of adviezen die uit goede bedoelingen voortkomen, zijn vanzelfsprekend altijd de beste. Komt tijd, komt raad. Ge-

lukkig begint inmiddels de twijfel met het groeien van de ervaring wel af te nemen.

Iedereen heeft waarschijnlijk zo zijn persoonlijke worstelingen met het opleiderschap. Maar er zijn ook de minder leuke kanten die min of meer gemeengoed zijn, zoals de toegenomen administratieve bezigheden. Er gaat veel tijd zitten in het portfolio, KPB's, OSAT, voortgangsgesprekken, de PDCA en de percentagepuzzel van de dienstbelasting. En natuurlijk zullen er altijd vervelende of lastige dingen zijn die op je bord komen. Opleidingsgesprekken met een minder leuke inhoud, dienstperikelen, HRM-gerelateerde zaken. Hoort dat er niet gewoon bij? Misschien dat we deze grijze onderdelen van de opleiding beter kunnen vatten onder het verschijnsel *type 2-fun*: iets wat moeilijk of niet echt plezierig is om te doen, waarvan je je soms afvraagt waarom je het eigenlijk doet, maar uiteindelijk toch een mooi of bevredigend resultaat oplevert. In dit geval een aios in de beste versie van hem of haar zelf afleveren. Zwart (of grijs) wordt zo vanzelf roze!

Pink

Zoals gezegd, echt zwart is het tot zoverre nooit geworden, maar mijn brein is stiekem nog weleens geneigd een beetje in de grijstinten te blijven hangen. Als ik mezelf daarop betrap, trap ik op de rem en neem ik een moment om bewust te kijken naar alle dingen die de opleiding roze kleuren. Die zijn er in overvloed. Je hoeft er niet ver voor te kijken. Het zijn de aios die grijnzend en jubelend over een vette casus voor supervisie komt, de aios die altijd de stemming erin blijft houden met een goede dosis droge humor, en de aios die de snoepspot voor laboranten vult.

Blij word ik ook als ik zie dat veel aios superenthousiast en gemotiveerd zijn en niet alleen hard aan hun opleiding werken, maar ook allerlei taken en pro-

Na u w e l i j k s . Maar ik heb ze hopelijk wel de aanmoediging gegeven of op zijn minst de ruimte geboden om dit te kunnen oppakken. Het is genieten om te zien hoe de aios zich zo ontwikkelen tot niet alleen vakinhoudelijk sterke radiologen, maar ook tot fijne collega's met een brede basis. En dat in een tijd waarin het niet makkelijk is om alle ballen zowel op de werkvloer als thuis in de lucht te houden. Dit zijn de collega's die ons in de nabije toekomst komen versterken in het snel veranderende radiologische landschap en naar wie we uit kunnen kijken.

Beeld: DALL-E-3

‘Blij word ik ook als ik zie dat veel aios niet alleen hard aan hun opleiding werken, maar ook allerlei taken en projecten op zich nemen’

jecten op zich nemen. Het opzetten van coassistentenonderwijs, een promotietraject, assistent-vertegenwoordiger, deelname aan de AI-werkgroep, bestuur van de arts-assistentenvereniging, opzetten van het *green team* en ga zo maar door. Gewoon uit interesse, enthousiasme en betrokkenheid.

Is dat mijn verdienste als opleider?

Maar dan vergeet ik bijna een essentiële hoeksteen van de opleiding voor het roze voetlicht te brengen: de opleidersgroep. Want opleiden doe je gelukkig niet alleen, integendeel. Ik mag in mijn handen knijpen met een opleidersgroep van buitengewoon enthousiaste en opleidings-minded radiologen en nucleair geneeskundigen.

De werkdruk is, niet verrassend deze dagen, simpelweg hoog. Aandacht voor de opleiding kan er dan makkelijk bij inschieten. Toch maakt iedereen tussen alle multidisciplinaire overleggen (mdo's), werkgroepbijeenkomsten, onderzoeksoverleggen, managementtaken en wat dies meer zij tijd voor supervisie, onderwijs en overige opleidingstaken. Iedere collega is gedreven om goede nieuwbakken radiologen af te leveren en steekt daar veel moeite, tijd en energie in. Iedereen met zijn eigen expertise, zijn eigen stijl, op de meest uiteenlopende manieren.

Ik weet dat die groepsinspanning om een goede opleiding neer te zetten niet vanzelfsprekend is. Dat geldt ook voor de fijne onderlinge collegiale en persoonlijke sfeer. Dat staat niet in het opleidingsplan, maar draagt absoluut bij aan de kwaliteit van de opleiding. Ik hoop dat aios dat ook meekrijgen als waarde.

Het opleidingsgeluk zit in zowel grote als kleine hoekjes. Er is hier niet genoeg ruimte om het allemaal op te schrijven. Ja, het is leuk: *type 1-fun* (oftewel: écht leuk) met een grote roze strik eromheen!

In de volgende MemoRad vertelt **Fleur van Raamt**, opleider in Gelre Ziekenhuizen in Apeldoorn en Zutphen, over haar Black/Pink-momenten.